

91

Colectia POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

★★

EDITATA
DE REVISTA

ȘTIINȚA
TEHNICĂ

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile dv, critice cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantastice” a revistei „Știință și tehnică”, Casa Științei, Piața I. V. Stalin nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE ÎNAPOIAZĂ

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIAȚE
NU SE IAU ÎN CONSIDERAȚIE

Coperta-desen: A. BUICULESCU

Rezumatul capitolelor precedente (nr. 1)

Ne aflăm în anul 3035 al erei noastre. Din cosmos este pescuită și adusă pe Pământ o epavă de origine necunoscută. Cercetările profesorului Herescu și ale colaboratorilor săi — asistentul Dinu Izvooreanu și inginerul Boris Cernobai — duc la concluzia uluitoare că epava găsită în cosmos a constituit cândva etajul final al unei astronave, pe care însă istoria astronavigației nu o amintește nicăieri. Tainica aeronavă care și-a pierdut etajul în vreun naufragiu cosmic se dovedește că a fost construită pe Pământ cu secole în urmă.

În epavă se descoperă fișele unui jurnal de bord în care sînt relatate fapte uimitoare. Autorul jurnalului, ziaristul Bob Kingstone, povestește cum printr-un concurs nefericit de întimplări a ajuns și el pârtaș al călătoriei interastrale, pe care o face astronava condusă de profesorul Arthur Nielsen.

Peripeziile se țin lanț chiar din clipa decolării, cînd Bob este aproape gata să-și piardă viața.

Trecînd de la groază la entuziasm, de la spaimă la admirație, Bob trăiește pe aeronavă clipe de un dramatism neobișnuit.

Printre cele mai impresionante clipe trăite acolo, Bob relatează judecarea ticălosului Robert Brown, care urmează să fie condamnat de intransigentul tribunal al astronavei.

8. EXPLOZIA

Din clipa înspăimântătoare în care Robert Brown a fost lansat în cosmos, spre a-și primi singur pedeapsa în ultima sa întâlnire cu Pământul, simt că ceva s-a schimbat în mine.

Veșnic ocupat cu treburile redacției, pînă acum viața pentru mine nu însemna nimic. Mai bine zis, singura mea dorință era să trăiesc bine și să nu mor tînăr. Viața o măsuram mai mult în bani. Cazul Brown m-a pus însă pe gînduri. Pe această aeronavă minunată eram, pînă de curînd, șapte persoane — șapte ființe omenești. Și iată că s-a găsit un om care să încerce să-i ucidă pe ceilalți. De ce? Nu știu și nu mă simt în apele mele cînd cuget la asta.

Cuvintele lui Arthur îmi răsunară și acum în urechi: «...Aici domnesc doar două principii: ura sau iubirea»... Aeronava e unica noastră lume acun unde mai putem viețui. Dacă pe ea s-ar distruge armonia și ar apărea ura, distrugerea ar urma în mod sigur. Dacă am încerca să părăsim aeronava, vidul cosmic ne-a și inghițit pentru totdeauna. Gîndul mă duce spre Pămînt.

Pămîntenii au ei oare un singur scop? Aici e aici! Nu au! Unii, cum eram și eu, nici nu și-au pus vreodată întrebarea dacă în viață trebuie să ai vreun scop. Mă gîndesc cu stringere de inimă ce haos e în mintea celor care erau ca mine. Pe unii banii i-au orbit într-atîta încît au devenit adevărați maniaci.

Ce-ar fi dacă marile invenții omul le-ar folosi pentru el și nu împotriva lui? Hm! atunci cred că în bună parte s-ar realiza pe Pămînt belșugul și pacea.

★

Oricît voi încerca eu să redau exact evenimentul de azi, descrierea mea va fi tot palidă, ca o frunză veștedă față de una verde și plină de viață. Voi trece, totuși, în jurnal faptele emoționante la care am fost martor.

Tocmai terminasem masa de prînz. Nu știam ce program să-mi fac pînă la culcare, cînd îl văd intrînd pe Torrelli.

— Ce faci acum? mă întrebă el.

— Să-ți spun drept, tocmai mă întrebam ce-aș putea face.

— Foarte bine. Uite, te invit să vii cu mine.

— Unde ?

— Nu vrei ?!

— N-am spus asta. Vreau doar să știu unde mă duci.

Giulio mă privi zîmbind :

— Deocamdată-i secret.

— Bine, făcu-i eu. Accept. Și mă luai după asistent.

Amîndoi ne îndreptarăm spre cabina de observație. Aceasta se află alături de cabina de comandă și navigație. Intrarăm. Nici nu mă așteptam să găsesc tot echipajul adunat în cabină. Și Raymonde era acolo. Ea mă lăsase să termin singur masa și plecase înainte. Probabil tocmai din cauza acestei întruniri.

Intrînd, am întreat din ușă rîzînd :

— Judecați iar pe cineva ?

— S-ar putea ! răspunse surîzînd Cristina. Cu o singură deosebire : de astă dată criminalul a murit înainte de a fi fost executat. Crezînd că fac o glumă, am răspuns și eu :

— Și un astfel de criminal vă dă mult de lucru pînă îl răpuneți ?

Il văzui pe Karl întorcîndu-se spre asistent și întrebîndu-l :

— I-ai spus ceva lui Bob ?

— Nu, răspunse Giulio zîmbind. Habar n-are pentru ce a venit.

Felul în care i-am răspuns Cristinei l-o fi făcut pe doctor să creadă că aflasem secretul întrunirii.

— Să nu mai pierdem timp, intră în vorbă profesorul. Uite, Bob, despre ce e vorba. Astronava noastră se va apropia iar pentru un timp de sistemul solar. Mai precis, avem o întîlnire cu planeta Pluton. Știi, cea mai îndepărtată de Soare și Pămînt.

«Simpatică întîlnire ! — mi-am zis în minte. Foarte interesant ! Omul a ajuns să-și dea întîlnire cu planetele și cu stelele.»

— Și... pe cînd ? întrebai eu înviorat.

— Peste vreo zece minute, îmi răspunse tot profesorul. Operația de întîlnire o vom conduce de aici.

Cele cîteva minute s-au scurs pe nesimțite. Arthur apăsă deodată un buton, și văzui cum se despică peretele astronavei, lăsînd drum liber privirilor să străbată învelișul transparent.

Puteam privi din nou cu ochii liberi în afară. Ca și prima dată, priveliștea nesfîrșitului firmament presărat cu licurici strălucitori mă fascina.

— Întîlnirea cu Pluton o vom urmări atît cu ochii liberi cît și cu telescoapele, spuse Arthur în timp ce pregătea reglarea instrumentelor.

Profesorul era așezat în fața unei mese pe care se vedeau zeci de butoane, contactoare, vreo cinci ecrane și cîteva ceasuri de bord și control. Așteptam cu nerăbdare faimoasa întîlnire. Deodată îl auzii pe Arthur strigînd :

— Priviți ecranul telescopului.

Privirile noastre se ațintiră pe ecranul uriaș, ce reproducea imaginile stelelor asupra cărora era îndreptat telescopul. Zărirăm o pată roșie ce creștea vertiginos în mărime. Era planeta Pluton.

— Sîntem la 10.000.000 km, anunță profesorul.

Abia acum puteam să-mi dau seama ce înseamnă o viteză de 150.000 km/s. Cele 10.000.000 km astronava le străbătu în mai puțin de 70 de secunde !

Planeta rămase în stînga noastră. Trecurăm pe lingă ea ca fulgerul printre nori. Îl auzii pe profesor întrebînd :

— Proiectilele sînt gata?

— De mult, răspunse Giulio.

— Treci atunci la comandă.

Asistentul ieși. Simțeam că urmează ceva dramatic. Nu bănuiam însă despre ce era vorba.

— Privește, Bob, acum planeta se poate vedea și direct, prin rețele transparente.

Privii cu atenție în afară. Undeva, departe în negura întunecată, zării un glob roșcat, asemănător cu Luna : era planeta Pluton. Acum ne roteam în jurul ei la mare distanță. Visul meu din copilărie de a vizita stelele îl vedeam aproape împlinit. O planetă care de pe Pămînt nici nu se poate vedea cu ochiul liber era acum în apropierea astronavei noastre. Ca în vis, îl întrebai pe Karl :

— Nu ne oprim puțin?

— Arthur, zise doctorul întorcîndu-se spre profesor, auzi ce spune Bob? Să ne oprim!

Arthur făcu un gest de protest.

— N-are sens. Ce am vedea pe o astfel de planetă, lipsită de viață, de atmosferă și care e de cinci ori mai rece decît Pămîntul? Te asigur, Bob, Pămîntul e mult mai interesant. Are păduri, văi, oceane, orașe, aer și altele cîte vrei. Pluton, în schimb, deși are aproximativ mărimea Pămîntului, se află față de acesta ca și moartea față de viață. Mulțumește-te că o vezi de aici!

Totuși ar fi fost teribil să pun piciorul pe suprafața acestei planete, lucru pe care nici o altă ființă omenească nu-l mai făcuse. Am rămas doar cu dorința. În același timp, îl auzii pe profesor spunînd :

— Atenție!

Cu toții eram numai ochi și urechi.

Pe masa lui Arthur se aprinse întîi un becuțel roșu, apoi unul verde. În difuzorul unui televizor de legătură răsună în aceeași clipă vocea lui Giulio :

— Gata!

— Priviți! ne atrase atenția Arthur.

Invitația era de prisos. Din corpul astronavei văzurăm, prin oblonul din perete, desprinzîndu-se, una după alta, mai multe proiectile teleghidate. Aveau corpurile luminoase — poate pentru a le putea urmări drumul și cu privirile. Se asemănau cu niște fulgere ce spintecau întunericul cosmic.

— Ce faceți? strigai mirat.

— Ucideți, Bob! îmi strigă Cristina amuzată de întrebarea mea.

Asta n-o mai pricepeam. «Cu cine vor să se lupte» — m-am întrebât neliniștit.

— Incotro le dirijați? mă întorsei spre profesor.

— Spre Pluton, îmi răspunse acesta cu un suris misterios.

— Asta-i nebunie curată! Doar nu vreți să distrugeți planeta?!

— Ba ai ghicit.

Îi vedeam cum zîmbesc în tăcere, deși emoția se așternea pe fețele lor. Deodată Arthur mă întrebă :

— Ai văzut cum au plecat rachetele?

Aprobai printr-o înclinare a capului. Profesorul continuă :

— Ei, află că ele nu merg de capul lor. Giulio le dirijează mer-sul cu ajutorul unor fascicule de unde radiofonice. Fiecare proiectil

teleghidat are în corpul său un mecanism care ascultă de comanda undelor și dirijează zborul proiectilului.

Asta o știam și eu, dar de la dirijarea unui proiectil și pînă la gîndul de a distruge o planetă e o cale ca de la cer la pămînt.

Astronava zbura neîncetat în jurul planetei, la o distanță apreciabilă. Așteptam să văd ce se va întîmpla.

— Ultima rachetă se apropie de punctul fixat pentru explozie, se auzi în difuzor vocea asistentului.

— Gata! strigă deodată profesorul. Puneți-vă ochelarii!

În aceeași clipă, simții că astronava părăsește drumul circular și se îndepărtează de Pluton. Dar numai pentru un timp. Apoi își reluu zborul în cerc, la o depărtare mai mare de planetă.

Mi se dădură și mie o pereche de ochelari cu lentile speciale de protecție.

— Nu mai văd nimic! strigai după ce îmi pusei ochelarii.

— Așteaptă puțin! mă liniști Raymonde.

Primeam atent în direcția unde bănuiam că se află oblonul. Deodată crezui că mă înșală ochii și nu mai văd bine. Prin lentilele întunecate ale ochelarilor văzui o lumină orbitoare ce venea din direcția planetei. Strălucirea ținu doar cîteva clipe, apoi totul se învălu într-o ceață deasă. Ne scoaserăm ochelarii. Eu mă ștersei întii la ochi și privii din nou în direcția planetei. Nu mai vedeam decît un nor imens, strălucitor, ce creștea mereu. Planeta dispăruse! Era o realitate sau iluzie? Nu știam încă.

— Ce-a fost asta? făcui eu stupefiat.

— Explozia, Bob, răspuse doctorul.

În clipa aceea intră în cabină și asistentul, care se așeză îngă mine. M-am întors spre el.

— Ascultă, Giulio, spune-mi odată ce s-a întîmplat?

Asistentul zimbi și-mi puse o mînă pe umăr în timp ce-mi șoptea la ureche:

— Omul și-a dezvăluit încă o dată forța în fața naturii!

— Vorbește mai clar! făcui eu la fel de nedumerit.

În sfîrșit intră și profesorul în vorbă:

— Haide, Bob, întrebă cu glas tare! Vrei să știi de ce s-a produs explozia? Fiindcă am trimis pe Pluton o parte din bombele hidrogenice pe care le aveam cu noi. Poate vrei să știi și scopul. Ai să-l afli îndată.

Da, aveam să-l aflui îndată. Norii plumburii care învăluiau locul în care se găsisese mai înainte planeta se risipiră în cosmos, lăsînd cale liberă privirilor.

— Sfînte Bavon! strigai eu copleșit de cele ce vedeam. Unde e Pluton?

— A zburat! răspuse Arthur hohotînd de ris.

Rîdeau și ceilalți și se priveau parcă feliicitîndu-se. După un timp profesorul se mai potoli, redevenînd omul serios pe care îl cunoscusem pînă atunci.

Se ridică de pe scaun și se apropie de mine.

— Să nu te sperii, dragul meu prieten, îmi zise el așezîndu-se în fața mea. Și să nu crezi că sîntem nebuni.

Îmi întorsei din nou privirile spre planetă. Rămăsese un pitic! O mare parte din scoarța ei zburase în cosmos smulsă de efectul exploziilor.

— De ce ați făcut-o? întrebai eu înspăimîntat,

Ca să vadă și «presa cosmică» pînă unde a ajuns puterea științei omenesti. Acum înțelegi? Pentru ca noi, cei de aici, să gustăm satisfacția unei mari izbînzii. Omul, această neînsemnată ființă în univers, a fost în stare să prefacă în scrum chiar o planetă ca Pluton. Deci omul se poate lupta cu natura aproape de la egal la egal. Ce spui, Bob? Vezi ce reprezintă energia nucleară în mina omului? O planetă ca Pluton a fost sfărîmată numai de cîteva bombe hidrogenice, ce-i drept de-un tip cu totul nou.

Nemaiopomenit! Deci asta a fost «mortul» de care îmi vorbea Cristina. O planetă era făcută zob! Il privii pe profesor ca pe un fel de zeu. M-am întors și spre ceilalți. Probabil că erau deja obișnuiți cu asemenea izbînzii ale științei, deoarece pe chipul lor nu observai decît satisfacția unor oameni care și-au dus cu bine munca pînă la capăt. Eu însă eram tulburat pînă în adîncul sufletului.

— Și mai e ceva, Bob, zise Arthur. Fosta planetă Pluton se va apropia acum de centrul sistemului solar, atrasă de forța altor planete, căci și-a pierdut o mare parte din masă. Probabil că va deveni satelitul unei alte planete, cum ar fi Neptun.

Această experiență a verificat la scară cosmică justetea teoriei atracției universale. E interesant, nu?

«Numai interesant? Prea puțin, mi-am zis eu în gînd. E magnific! Asta e!» Intr-un tîrziu reușii să-l întreb pe profesor:

— Și acum ce facem? Ne întoarcem?

Profesorul se ridică. Rămase o clipă în cumpănă, apoi îmi răs-punse fără plăcere:

— Încă nu. Astronava va părăsi din nou sistemul solar și-și va urma drumul conform unui nou program ce-i va fi încredințat.

Tăcu o clipă, dus pe gînduri. Apoi adăugă:

— Asta... pînă cînd Pămîntul ne va chema înapoi!...

«Asta pînă cînd Pămîntul ne va chema înapoi! — repetai eu în gînd. Cine de pe Pămînt? Și de ce? Mereu taine și iar taine...»

Fosta planeta Pluton rămăsese de mult în urmă, iar noi, o mină de oameni, închiși în astronavă, zburam, cu o viteză fantastică, spre țărîmuri necunoscute. Țărîmuri, cînd ne aflam în genunea asta cosmică? De fapt nici nu doresc să știu altceva acum. Prea multe au venit deodată peste capul meu. Văd că ceasul astronavei arată orele 23. Le-am spus celorlalți noapte bună. Încă o «zi» pe astronavă luase sfîrșit...

9. SINGUR

Da, sînt iarăși singur și scriu mai mult pentru mine, căci nu știu dacă vreodată cineva va citi aceste însemnări. De aceea le scriu cum îmi vin în minte.

Am o nouă cabină unde îmi redactez jurnalul. Sînt în etajul final. Am cerut această schimbare fiindcă îmi amintește de clipa decolării cînd, de teamă să nu fiu descoperit, am vrut să intru în cabina aceasta. Atunci n-am mai ajuns să intru. De astă dată, însă, m-am instalat definitiv aici. E foarte elegantă și plăcut aranjată. Are și un oblon transparent, care poate fi descoperit la comandă. Apăs un buton și oricînd pot privi în golul negru din exteriorul astronavei.

Chiar acum ochii mei caută să distingă în negura de afară planeta Pământ. Am învățat să o găsec cu ochii liberi, fără telescop, luindu-mă după poziția altor stele.

De astă dată n-o mai zăresc. Depărtarea nu-mi mai dă puțința să disting Pământul cu ochii liberi.

Mai zăresc doar Soarele. Chiar și el a devenit acum doar un punct strălucitor mult mai mic decît alte stele din jurul nostru. Niciodată n-am avut acea senzație a uriașelor distanțe dintre corpurile cerești. Toată configurația cerului s-a schimbat. Nu mai recunosc nici o constelație și trebuie să-mi spună Arthur sau Giulio numele vreuneia dintre stelele pe care le mai știu și eu.

Se zăresc și planetele mai mari, ca Saturn și Jupiter. Dar numai prin telescop. Treptat și imaginea lor va pieri din ochii mei, căci astronava înghite cu fiecare clipă sute de mii de kilometri...

★

În noua mea locuință am avut azi oaspeți, pe Raymonde și pe soțul ei. Am stat mult de vorbă. Mi se pare că Raymonde începe să se plictisească. A făcut de mai multe ori aluzie la Pământ, la cunoșterile rămăși acolo, la petrecerile prietenești și la multe altele. Karl nu i-a ținut însă parte. Cu toate astea, cred că o iubește foarte mult.

După plecarea lor, am rămas singur. N-am început îndată să scriu, ci mi-a venit să-i vizitez pe Arthur și Giulio. Nu s-au supărat că i-am întrerupt din muncă. Tocmai făceau niște observații și mi-au spus că cercetează poziția unor stele din constelația cea mai apropiată. Parcă îi spunea constelația Centaurului.

L-am rugat pe Giulio să-mi regleze telescopul pentru distanța Pământ-astronavă. Sărman Pământ! Nici cu telescopul nu se mai vede bine. A devenit un punct neînsemnat pe ecranul telescopului. Doamne, departe mai sîntem! Cum se poate înșela omul asupra mărimii stelelor! Un om față de globul pămîntesc este ca și un fir de praf alături de un munte. Iar acum, de aici, globul terestru nu-l văd mai mare decît gămălia unui ac!...

Din sala de observații ne-am dus cu toții să ascultăm puțină muzică. Pe astronavă avem și un pian electric. Cristina ne-a interpretat la pian «Sonata Lunei», de Beethoven. Interpretează foarte frumos și cu mult sentiment. Dar cît de straniu mi s-a părut să ascult aici «Sonata Lunei»! Poate că în timp ce Cristina cînta bucată la pian pe Pământ era o seară senină cu lună. Să cînți Luna cînd nici n-o mai zărești și nu pentru că ar fi ascunsă în umbră, ci fiindcă e prea departe...

Mi se pare că am să sfîrșesc prin a deveni romantic. Prea mă impresionează atît amintirile, cît și viața astronavei...

★

Mă întreb dacă Raymonde n-are dreptate. Nu știu, dar cînd sînt singur gîndurile îmi năvălesc nebunește în minte și nu le mai pot opri. Am fost uluit de fenomenele pe care le-am descoperit abia în zborul acesta fantastic. Simt că în viața mea s-a produs o mare cotitură. Sînt sigur că Barthelet nu m-ar mai recunoaște. Poate și-ar bate joc de ideile mele, dar nu mi-ar păsa. Ce e Barthelet față de Arthur? Sau față de Giulio? Ori chiar față de Karl, care și-a închinat viața medicinei astronautice.

Între mine și Barthelet erau relații bune. Cred, însă, că nu eram prieteni prea buni. De fapt, eu nici n-am avut prieteni adevărați pînă astăzi, necunoscînd ce înseamnă un prieten sincer. În preajma unui asemenea om trebuie să te simți întotdeauna mai bine. Aici, pe astronavă, sînt înconjurat numai de prieteni, dar nici unul nu-i ca Giulio. Omul acesta m-a ciștigat de partea lui pentru totdeauna. Niciodată n-a ris de ignoranța mea în fața unor probleme legate de astronavă. La fiecare pas îi simt căldura sufletului său cînd încearcă să-mi arate cîte ceva. Are o inimă de aur.

Uneori e însă trist și orice fac atunci nu mai reușesc să-l învelesc. Cred că-mi ascunde ceva; nu știu însă ce...

Sînt unele clipe lungi cînd simt că-mi lipsește ceva; nu sînt încă perfect sudat de viața astronavei. Fire nevăzute mă leagă de trecut și de Pămînt, și aceasta poate fiindcă accept zborul dintr-o încredere deplină în profesor, fără însă să știu unde ne vom opri și cînd ne vom întoarce.

Am impresia că uneori mi-e chiar dor de oameni. Parcă le simt lipsa. Absența unora nu poate fi înlocuită, chiar dacă nu mi-au fost prieteni foarte sinceri. Cînd eram mic, îmi amintesc că mi-era dor de mama dacă era cumva plecată. Dorul însă e un sentiment nou pentru mine acum, după atîția ani de viață oarecum indiferentă. Tumultul vieții a acoperit sentimentul de dor cu alte preocupări. Parcă i-aș da dreptate Raymondei. Mă tem însă să nu-l supăr pe Giulio...

În definitiv, am aflat azi că pe Pămînt, de la plecare, s-au scurs doar cîteva luni. Nu e o viață. Numai singurătatea mă face să devin atît de impresionabil. Cînd sînt aproape de Giulio, viața astronavei mă entuziasmează, făcîndu-mă să uit de trecut. Atunci mă copleșește imensitatea cosmosului și aș vrea să cuprind cu mintea tainele ascunse în acest întuneric veșnic din jurul nostru...

Gîndurile le opresc aici. Cristina m-a anunțat prin televizor că vine pînă la mine. Trebuie să încetez scrisul...

Ah! Parcă astronava își schimbă viteza de zbor. Trebuie să fie ceva. Văd că și direcția se modifică. Ce-ar fi totuși dacă Cristina ar veni și m-ar anunța că ne cheamă Pămîntul? "...

Partea a II-a

10. IȚE INCURCATE

De citeva clipe, ultima filă a jurnalului se odihnea și ea pe masă. Dinu, trezit parcă dintr-o vreață care îl ținuse ferecat în tot cursul lecturii, se uita acum când la Radu, când la Boris. Inginerul se cufundase în fotoliu cu capul sprijinit pe spetează și cu ochii închiși, ca și cum ar fi adormit de mult. Țigara ce și-o aprinsese la început zăcea stinsă, aproape neatinsă, sprijinită de marginea unei scrumiere.

Radu tăcuse și el toată vremea, fixînd cu ochii un punct în gol. Când asistentul termină, își drese poziția corpului și spuse mai mult pentru el:

— Hm! Strașnic... De necrezut!

Inginerul își deschise ochii, ridicînd capul, trezit parcă de exclamațiile profesorului. O vreme tăcură toți trei, privindu-se unul pe altul ca și cum fiecare ar fi căutat să desprindă de pe fața celuiilalt emoția și gîndurile ce-l frămîntau.

Intr-un firziu, se auzi vocea gravă a profesorului:

— Am impresia că tot timpul am visat. Ce spuneți de toate astea?

— De, știu eu?! răspunse Dinu cu jumătate de gură.

— Radule, intră în vorbă și Boris, cunoști cumva vreun nume dintre cele pomenite în jurnal?

— De cunoscut, cunosc, dar nu pot face nici o legătură cu cele ce presupun că s-au întimplat. În toată istoria aeronavigației nu se citează vreo expediție cosmică al cărei șef să fi fost Arthur Nielsen sau vreo aeronavă care să-și fi pierdut etajul final, să se fi întors pe pămînt cu toți membrii nevătămați. Eu, personal, nu am știre despre această aeronavă, de care pomenește Bob Kingstone și al cărei etaj final l-am pescuit noi, acuma, după secole. Pot afirma cu toată convingerea că aeronautica pămînteană n-a avut în rîndul navelor sale nici una care să poarte numele de „Vulturul”. Poate știi tu, Dinule, ceva în plus?

— Sînt uimit și nu înțeleg nimic. De Arthur Nielsen am auzit și eu. Din cite îmi amintesc, era de origine suedează și a trăit pe la sfîrșitul secolului al XX-lea, fiind considerat în vremea aceea un mare cercetător al spațiilor intersiderale.

Ziaristul afirmă în jurnal că astronava lor a atins viteza de 150.000 km/s. Mi se pare neverosimilă afirmația, deoarece, după cum atestă documentele vremii, pe atunci doar sovieticii jonglau cu viteze de ordinul acesta.

Profesorul își aprinse o țigară. Inginerul începu să bată cu degetele în masă, pîrînd absent de la tot ce se petrece în jurul său. După un timp, Radu spuse:

— Uite, Dinule, ceea ce spui tu este adevărat. Dar eu unul sînt convins că paginile acestui jurnal, în ciuda multor naivități explicabile, cuprind și multe date reale. Ca dovadă putem admira epava pescuită de astronavele noastre în cosmos. Boris însuși a verificat că această epavă datează de foarte multă vreme. În afară însă de aceasta, de ce n-am presupune noi că Nielsen, împingînd lucrurile pînă la risc, n-ar fi încercat atingerea unor viteze comparabile cu recordurile sovietice?

— Lucrul acesta mi se pare de crezut, adăugă inginerul.

— Mai mult decît atît, continuă Radu, cosmosul l-o fi silit la multe acțiuni pe care noi nu le bănuim. Iar dacă astronava lui Nielsen a fost de tip fonic, ceea ce, după rămășițele ultimului etaj, pare foarte posibil, puterea ei de accelerare nu s-a oprit numai la atingerea vitezei de 150.000 km/s. Știi doar că tot sovieticii au fost aceia care au descoperit că orice aeronavă fonică, dacă i se adaptează dispozitivul de accelerare în trepte, poate atinge viteze aproape duble decît ar ajunge într-o accelerare continuă.

— Bine, dar de unde a aflat Nielsen ceea ce au descoperit sovieticii după plecarea lui?

— Ești copil, Dinule! Știința poate ajunge pe multe căi la aceleași rezultate. Îmi închipui că Nielsen a descoperit lucrul de care vorbeam eu totul întîmplător și poate chiar în cursul zborului, unde avea cele mai bune condiții de observare..

— La fel gîndesc și eu, rosti Boris ceva mai înșeninat. Asta trebuie să fi fost!

— Mai am de adăugat ceva, spuse profesorul. Mi-am adus aminte că pe vremea studenției îmi plăceau biografiile oamenilor de seamă. Nielsen fiind unul dintre aceștia, am căutat să citesc o carte și despre viața lui. Ei bine, nu mă pot lăuda că am găsit-o.

— E adevărat, răspunse Boris. Doar în cîteva dicționare enciclopedice se pot afla unele date fragmentare din viața lui Nielsen.

Profesorul se ridică de la masă și se îndreptă spre bibliotecafişier. Căută cîteva minute, apoi citi ceva. Ceilalți doi așteptau în tăcere.

— Da, spuse profesorul deodată, întorcîndu-se la masă. Am avut dreptate. Mă surprinde un lucru: anul morții sale mai este discutat și astăzi. Nu se știe bine cînd a decedat un om ca el, de parcă asta s-ar fi petrecut pe vremea faraonilor. Cît despre vreun asistent cu numele de Giulio Torelli, nu se menționează nimic.

Un timp, Dinu cumpăni situația. Abia într-un tirziu se hotărî să spună:

— Vezi, Radule, oricît ai zice tu, dar eu tare sînt neîncrezător în afirmațiile aceluia Bob. E și normal ca acel ziarist să fi fost atît

de fascinat de tot ce a văzut în zborul său cosmic încît să fi înflorit în mare parte întîmplările trăite de el.

O vreme tăcură iarăși toți. Profesorul tresări după un timp și rupse tăcerea :

— Foarte nebulos îmi vine în minte un text pe care l-am citit cîndva printr-o culegere de informații privind trecutul astronavigației. Dacă nu mă înșel, era vorba despre o misterioasă aeronavă care ar fi fost construită în secret din ordinul unor potențați ai vremii. Colecția din care am spicuit informația e foarte veche. Eu aș fi inclinat să cred că această informație merită să fie căutată și recităta.

— Astea pot foarte bine să fie legende, rise Dinu. Văd că ai rămas cel mai impresionat de povestea ziaristului.

— Aș zice că te înșeli, se încălzi de astă dată și inginerul. Cred că fiecare sîntem impresionați de cite o latură a povestirii. Pe mine însă mă roade un fapt, care pe voi v-a lăsat, după cite văd, destul de reci. Bob Kingstone spune că a asistat la o explozie provocată pe Pluton și că a văzut cu ochii lui cum această planetă s-a micșorat foarte mult și, atrasă de sistemul solar, s-a îndreptat spre centrul acestuia. Nu vi se pare asta într-adevăr extraordinar? De cînd nu mai există Pluton ca planetă?

Asistentul încetă să mai zîmbească. O clipă se văzu în încurcătură. Ridicînd din umeri, răspunse :

— Aproximativ de 11 secole. Ce, doar nu crezi că acest Bob are dreptate?! Povestea ar fi atunci prea tare...

— De ce, nu? Spuneți-mi, tu sau Radu, se cunosc cauzele micșorării masei lui Pluton?

Profesorul și asistentul se uitară unul la altul.

— Nu, răspunse Radu. Se știe doar că asta s-a făcut în urma unei explozii cosmice.

Dinu devenise intrigat. Boris nu-i slăbi :

— Ei, vezi? Și, după cite știu, explozia a fost observată atunci de pe Pămînt, iar documentele observatoarelor spun că nu s-a putut ajunge la vreo concluzie asupra cauzelor care au provocat acel cataclism cosmic. E adevărat asta?

— Mda! aprobă profesorul încruntîndu-se.

— Încă ceva... Acum îmi amintesc clar cele citite de mine referitor la unele dintre evenimentele acelei epoci. La un timp după explozie au fost trimise niște rachete teleghidate — înzestrate cu toată aparatul necesară observațiilor — pentru a se studia zona de explozie. Din cite știu, nici una dintre rachete nu s-a mai întors pe Pămînt. Se presupune că toate ar fi fost distruse de efectele exploziei. (Astfel, un timp, fenomenul a fost lăsat pe seama observațiilor de pe Lună și Marte, unde omul își stabilise primele stații cosmice experimentale.) Iar mai tirziu, după cum bine știți, exploziei i s-au atribuit nenumărate cauze, dar toate au rămas simple ipoteze.

— Eu unul, spuse Boris, rămîn ferm convins că între povestea lui Bob și transformarea lui Pluton într-un satelit al planetei Saturn există o strînsă legătură.

Ceilalți nu-i răspunseră nimic. Se vedea că erau frămîntați de gînduri. Deodată profesorul se uită la Boris și zise :

— Dacă ipoteza ta este corectă, cum îți explici totuși că astronava aceasta nu e pomenită de nici un text științific?

— Asta mă depășește și pe mine. Totuși tu singur ți-ai amintit despre o informație scoasă dintr-un ziar vechi în care se făcea aluzie la o aeronavă construită în taină.

Profesorul își aruncă întâi ochii pe ceasul de la mână și apoi adăugă :

— Discuția noastră ar putea continua așa multă vreme. Nu ne putem baza pe simple zvonuri ale epocii. Chestiunea mi se pare destul de serioasă. Părerea mea este ca unul dintre noi să inspecteze arhivele unei biblioteci și să se documenteze asupra epocii respective. Dacă află ceva interesant, concordant cu faptele povestite de Bob, atunci ne vom întâlni din nou și vom vedea ce se poate spune mai departe.

Profesorul se și ridică. Cealaltă îl imită, căci se făcuse târziu. Cu o noapte înainte nu se prea odihnise nici unul, fiind ocupați cu observațiile.

— Am să mă ocup eu de găsirea documentelor, se offeri inginerul în timp ce se îndreptau spre ușă. Măine am să plec, întâi la arhiva astronomică din Leningrad și apoi văd eu unde va mai fi necesar.

— Foarte bine, Boris ! aprobă Radu. O să așteptăm nerăbdători rezultatul investigațiilor tale. Când crezi că o să te întorci ?

— Asta depinde de succesul pe care-l voi avea, răspunse inginerul în timp ce închidea în urma sa ușa laboratorului...

11. SCRISOAREA LUI BARTHELET

A doua zi, spre seară, Boris se și întoarse la Moscova. Ii anunță îndată pe Radu și Dinu. La orele 8 se întâlniră acasă la profesor.

— Ei, făcu Radu nerăbdător, să vedem ce ne aduci ?

— Încă nu m-ai invitat să iau loc și-mi și ceri să-ți golesc dintr-o dată tolba cu informații.

— Atunci, vă rog, luați loc și să ascultăm ! zîmbi profesorul.

Nerăbdători, Radu și Dinu se așezară, unul în dreapta, celălalt în stînga inginerului, pe o canapea.

— Nu vă povestesc toate amănuntele, începu Boris. Pe scurt, iată rezultatul : am făcut trei fotocopii după tot atâtea documente, pe care le-am găsit deosebit de interesante și — spre părerea mea de rău — împotriva tezei lui Dinu.

Dintr-o servietă de plastic, inginerul scoase trei fotocopii. Dinu aștepta foarte nerăbdător să-și audă teza contrazisă.

— Aceasta, zise inginerul luînd prima fotocopie, este cea mai importantă. O las la urmă. Întii să vi le citesc pe celelalte. Una este fotocopiata după textul unei informații dintr-o revistă purtînd data de 15 iulie 1985. Cealaltă am fotocopiat-o după un articol apărut în 1988 în revista „Era atomică” și scris de un oarecare Arnold Skilling.

Boris luă în mână fotocopia făcută după informația din 1985.

— Să auzim odată ce spune, îl zori profesorul.

Inginerul citi următorul text : „...Se vorbește tot mai mult despre o serie de lucrări secrete, ce se fac pe o scară uriașă într-unul dintre statele alianței noastre, în vederea construirii unei gigantice astro-

nave. Zvonurile se pare că au fost confirmate de cîțiva specialiști. Aceștia, se crede, lucrează în locuri diferite piese care — după părerea unora — sînt destinate corpului astronavei...”

(După revista „Note și informații științifice“)

— Încă nu-i nimic prea interesant, spuse Dinu.

— Așteaptă, îi răspunse Boris luînd cealaltă fotocopie. Iată și textul acesteia :

„Ca specialist în probleme de astrofizică, am dorit în luna trecută să-l vizitez pe profesorul Arthur Nielsen pentru a-i cere părerea în legătură cu un proiect al meu. I-am trimis înainte o scrisoare în care îmi exprimam dorința de a avea cu el o întrevvedere. Scrisoarea s-a întors purtînd stampila «adresantul necunoscut». M-am întrebab dacă nu am făcut o eroare în adresă. Nu făcusem nici una. Atunci m-am deplasat personal pînă unde știam că locuiește profesorul. Cău-tînd să intru în casa lui, un ins necunoscut s-a apropiat de mine și mi-a arătat, fără să-mi spună o vorbă, un anunț pus la intrare. În anunț scria că, profesorul fiind bolnav, orice încercare de întrevvedere este inoportună. Anunțul nu menționa unde se află profesorul, casa pîrînd pustie. N-am aflat unde se găsește Nielsen și am renunțat la vizită. Dar să nu mă întreb cum se poate ca guvernul să nu aibă un cuvînt de spus cînd oamenii de știință se află în mina unor indivizi suspecti !?

J. Dyson“

Nici profesorul, nici asistentul nu mai adăugară de astă dată nici un cuvînt. Așteptau nerăbdători cel de-al treilea text. Înainte de a-l citi, Boris, cu un suris discret pe buze, mai zise :

— Cred că tensiunea crește, nu? Pe Dinu îl și văd făcînd *mea culpa*. Dar să nu vă mai țin. Iată, în sfîrșit, ultima fotocopie. Este textul unei scrisori.

— O scrisoare! se miră profesorul. Cui îi aparține?

— Nici nu puteți bănuî. De fapt e un răspuns la o altă scrisoare. Răspunsul îl cere un oarecare George Milton. Numele celui ce răspunde îl cunoașteți. Iată textul scrisorii :

„*Dragul meu George,*

Imi pare foarte rău că nu pot să răspund decît în parte scrisorii tale. Știu că ai fost unul dintre prietenii lui Bob, deși el nu prea făcea mare caz de prietenia cuiva. Îți răspund, deci, ca unui prieten al său. L-am apreciat întotdeauna. Era un băiat foarte isteț și bun. Pe Bob l-am însărcinat cu misiunea aceea așurită. Bănuiam eu că va fi foarte greu, dar cînd Bob a venit și mi-a cerut ultimii bani, spunîndu-mi că a doua zi vom deține informații senzaționale, am crezut că toate greutățile au fost biruite. De aceea nici n-am mai luat vreo măsură de precauție.

În seara aceea, am rămas în redacție pînă la orele patru dimineața. Dădusem ordin în tipografie ca prima pagină a ziarului din ziua următoare să rămînă liberă. Știi, aveam de gînd să public materialul lui Bob la loc de frunte.

Cînd am văzut că Bob nu se mai întoarce, am contramandat ordinul, și ziarul a apărut, ca de obicei, cu materiale obișnuite. Dar Bob mă exaspera. Nu s-a întors nici a doua zi.

Mi-am luat inima în dinți și m-am dus la unul dintre cei pe care îi știam drept stăpînii afacerii. Dragă George, nu-ți pot descrie uluiala mea intrînd în casa acestui domn. Peste tot domnea o agitație de nedescris. La întrebările mele, nu-mi răspundea nimeni. M-am dus atunci direct la biroul lui. Cînd am intrat, l-am găsit singur, scriind la o masă. Era înconjurat de un nor de fum de la țigările nenumărate pe care, probabil, le fumase pînă atunci. Neștiind ce s-a întîmplat, am intrat direct în subiect. Pentru o clipă m-a ascultat, fără să pară că înțelege ceva. Deodată, însă, privirile îi deveniră tulburi și-l văzui că se ridică de la masă ca un desperat. Se aplecă spre mine și începu să urle de am crezut că sînt în fața unui nebun :

— Nu știu cine este Bob al dumitale, spunea el. Puțin îmi pasă de el. Află însă că, o dată cu el, s-a dus toată averea mea. Dar nu numai a mea! Mă înțelegi!? O dată cu acest Bob al dumitale, a zburat și ultima noastră speranță, pentru care am cheltuit totul. Averi despre care dumneata n-ai auzit decît în basme. Toate s-au topit! Bestiile! Ne-au ucis!

N-am mai putut întreba nimic, căci, înainte de a putea face ceva, nenorocitul acela începu să urle la mine de credeam că mi-a sosit ceasul din urmă. În birou năvăliră ceilalți ai casei vociferînd de credeai că ești la balamuc. M-am strecurat printre ei și am șters-o de acolo cît mai repede.

Afla e tot ce știu despre soarta lui Bob. Nu știu ce înseamnă vorbele aceluia dement că Bob s-a dus cu totul. Îmi dau seama că ceva groaznic s-a întîmplat. Poate Bob nici nu mai există. S-ar putea totuși ca să mai trăiască pe undeva. Unde? Asta nu mai știu. Mai mult, dragă George, nu cunosc. Fac doar presupuneri. O catastrofă s-ar fi putut întîmpla, deșt e puțin probabil ca să nu se fi aflat despre ea. Despre profesor și ceilalți nu se mai știe nimic. Davies spune că nu e exclus ca toți s-o fi șters la «roșii». Mie nu-mi vine să cred. Oricum, pe Bob, deocamdată, nu avem de unde să-l luăm. S-ar putea ca într-o zi să apară la redacție cu un material formidabil. Să sperăm că asta va fi cît mai curînd!

Al dumitale, Barthelet^{ca}

— Barthelet? strigară într-un glas Radu și Dinu.

— Nemaipomenit, nu? le-o întoarse Boris. Ce spui, Dinule?

Acesta, fără să mai spună ceva, luă fotocopia și-și aruncă ochii peste ea. După un timp remarcă :

— Scrisoarea, ca și una dintre celelalte fotocopii, datează din același an : 1988. Asta e, într-adevăr, extraordinar ! mai spuse el întinzîndu-i fotocopia lui Radu.

Inginerul jubila. Profesorul privi un timp textul scrisorii. Apoi, cînd își dădu seama că totul era întocmai cum citise Boris, spuse consternat :

— Boris, dragul meu, ai făcut o descoperire senzațională, care însă ne-a afundat și mai rău într-un labirint întunecos.

— De ce? întrebă inginerul nedumerit.

Profesorul își țuguie puțin buzele, în semn că avea de făcut o observație importantă care îl frământa.

— Dacă lucrurile stau așa, cum le vedem acum, atunci n-avem de ales decît o singură alternativă: astronava lui Bob a existat! Și încă atunci cînd spune el.

— Sînt de acord! întări și asistentul.

— Păi! adăugă Boris satisfăcut, asta spuneam și eu.

— Da, spuneai și tu, răspunse profesorul. Numai că, pentru mine, un lucru rămîne neclar: unde se află restul astronavei? Probabil a fost o astronavă astfel construită încît prin desprinderea unui etaj nu pierdea mare lucru, putîndu-și continua zborul, folosind propulsoarele etajului al doilea. Dar unde este restul? Și unde s-a petrecut catastrofa?

Inginerul rămase gînditor. Dinu, în schimb, adăugă îndată:

— În ceea ce mă privește, eu sînt convins de o chestiune: catastrofa a avut loc mult dincolo de sistemul solar și nicidecum — așa cum am crezut la început — în cursul exploziei lui Pluton.

— Ce te face să afirmi asta? ridică din sprincene Boris.

— Foarte simplu. Dacă astronava lui Nielsen ar fi naufragiat în apropiere de Pluton, nu s-ar mai fi ales nimic din ea. Asta, în primul rînd. În al doilea rînd, epava pe care am adus-o de mult ar fi fost atrasă de masa uriașă a Soarelui și ar fi dispărut pentru totdeauna în interiorul acestuia. Deci e clar că epava a rătăcit mult dincolo de sistemul solar, și, treptat, acesta a atras-o înspre el. Astfel se face că după cîteva secole epava a putut fi întilnită în apropiere de frontiera sistemului solar de către astronava noastră P-1.

— N-am mai văzut în viața mea o afacere atît de încurcată, răspunse profesorul ridicîndu-se de pe canăpea. Mă întreb unde se găsea astronava în cursul catastrofei și dacă au scăpat cu viață călătorii de pe ea. Mai ales acest Bob, bietul de el, care spune că era într-o cabină a etajului final. A lui trebuie să fi fost cabina unde am găsit jurnalul.

— Fără îndoială! spuse Dinu, de astă dată hotărît.

— Pe mine mă bate un gînd, zise Boris. Ce-ar fi să-i căutăm cu ajutorul unei astronave și poate cu al telescoapelor-radio? Ce ziceți?

— Ce anume să căutăm? făcu mirat asistentul.

— Restul astronavei, ce altceva? Chiar morți dacă i-am găsi, ar fi și acesta un succes. Le-am aduce măcar trupurile înghețate pe Pămînt. Și, totodată, am dezlega, poate, taina acestei astronave.

— Cum o să mai găsești ceva din ei și din astronavă?! insistă neîncrezător asistentul.

— Boris are dreptate, adăugă și Radu. Călătorii s-ar putea să mai existe pe undeva. Cred, totuși, că în mod special n-ar avea sens să-i căutăm. Cine poate ști unde au ajuns într-un timp așa de lung, rătăcind prin cosmos? Iar dacă s-au ciocnit cu vreun corp ceresc, căutarea noastră ar fi zadarnică.

— Asta se poate, răspunse Boris. Dacă însă astronava nu s-a ciocnit, ar putea foarte bine să mai rătăcească și acum pe undeva.

Dinu scutură din cap în semn de opunere :

— Nu putem face decît presupuneri în privința celor afirmate de voi. Întrebarea cea mare e alta : a ajuns într-adevăr Nielsen în cursul zborului să atingă viteza pe care o dă ziaristul în jurnal ? Dacă da, ar rămîne o taină modul cum a putut-o face singur.

După un timp, profesorul, întorcîndu-se spre inginer, adăugă :

— Mai e încă ceva. Nielsen a plecat și nu s-a mai întors. De ce ? Asta încă nu știm. Dar nu este exclus ca, în timp ce pămîntenii se ridicau pe noi culmi ale progresului, Nielsen să fi descoperit și el, în cursul zborului, lucruri deosebite. Totuși un lucru e sigur : ei s-au stîns de mult și cine știe cînd vom mai putea da de urma lor.

— Vorbești de parcă ieri te-ai fi întîlnit cu vreun urmaș al lui Nielsen, îi replică Boris.

— Repet, fac doar presupuneri. Dacă Nielsen a ajuns totuși să zboare cu viteze foarte mari, este foarte probabil ca odată să mai auzim de faptele lui. Trebuie să-și fi lăsat urma pe undeva.

— El sau urmașii săi, adăugă Boris mai mult pentru sine.

Dinu rămase gînditor și încruntat. Afirmația profesorului îl pusese pe gînduri :

— Ar fi extraordinar ! șopti el în cele din urmă. Dar totuși nu-mi vine să cred...

Cu toate acestea, undeva în univers, cu secole în urmă, o mîină de oameni se luptau cu bezna nepătrunsului cosmos. Să întoarcem fi-lele secolelor și să-l însoțim pe Nielsen și chiar pe Bob...

Partea a III-a

12. IN PRIMEJDIE

Bob, după ce primi comunicarea Cristinei, își strînse foile de pe masă și le așeză peste restul jurnalului într-un sertar. Cristina însă nu sosise. Neavînd ce face, își roti ochii prin cabină. Apoi își îndreptă privirile spre peretele transparent. Golul cosmic îl atrăgea mereu. De cîte ori privea în exteriorul astronavei și era singur, îl cuprindea un fel de melancolie neînțeleasă. Prea era adînc întunericul din jur! Și totuși simțea că acest cosmos e fascinant!

Auzînd deschizîndu-se ușa cabinei, ziaristul se întoarse, trezit din gînduri.

— Ce vești îmi aduci, Cristina? o întîmpină el.

— Nici una deosebită, răspuse femeia intrînd. Am venit să-ți țin doar tovărășie, dacă nu te stînjenesc. Știi, astronava și-a schimbat itinerarul, cred că ai simțit asta. Giulio m-a rugat să vin la tine ca nu cumva să te neliniștești.

— Mă bucur că ai venit, răspuse el înveselit. Să nu crezi însă că mai sînt încă atît de fricos. Viața de pe aeronavă m-a făcut mai încrezător și privesc evenimentele cu mai mult curaj. Dacă n-am înnebunit de spaimă la început, atunci cînd am aflat că sînt la miliarde de kilometri de Pămînt, acum cosmosul mă inspăimîntă ceva mai puțin. Dar, uneori, adîncimea din jurul nostru mă face să-mi fie urît.

— Totdeauna ai fost... filozof? îl întrebă Cristina rîzînd.

— Nici acum nu sînt, răspuse Bob. Spun și eu ce sînt.

— Bine, bine, zise Cristina așezîndu-se. N-ai vrea să acoperi peretele transparent?

— De ce?

— Am să-ți spun îndată.

Bob apăsă un buton, și oblonul se închise îndată. Apoi reveni și se așeză în fața Cristinei.

— Știi de ce și-a schimbat astronava drumul? îl întrebă ea.

— Nu. Nici nu bănuiesc... Ah!... Nu cumva s-a primit vreun mesaj de pe Pământ?

— Ha-ha-ha! rîse Cristina, dar îndată redeveni serioasă. Pământul?!... Nici gînd!

— Atunci?

— Acum o jumătate de oră, aparatele de bord au înregistrat un fenomen cosmic pe care trebuie să-l ocolim. Încă sîntem departe de primejdie, dar te-am rugat să acoperi peretele transparent pentru ca interiorul să fie apărat mai bine.

— Și ce primejdie trebuie să ocolim?

— Prea bine nu știu nici eu. Arthur mi-a spus că e o explozie cosmică uriașă.

— Cerule! se sperie Bob.

— Am prevăzut că ai să te neliniștești. Dar fii calm! Astronava a ocolit zona periculoasă și singură s-a îndreptat în altă direcție.

— Singură?

— Desigur. Nu ți-a explicat Giulio cum aparatele de bord, cînd „sînt” apropierea unui bolid cosmic sau a unei primejdii, comandă automat ocolirea obstacolului? De astă dată, fiind vorba de un flux uriaș de raze și chiar de corpuri cosmice, care se îndreaptă spre noi, deși astronava este protejată împotriva celor dintii, pe cele din urmă trebuie să le ocolească.

— Și la ce depărtare se află acum?

— Foarte departe. Dar vin spre noi cu o viteză mai mare decît aceea a astronavei. Numai aparatele de bord le-au putut detecta înainte cu mult de a intra în zona lor.

— Dar dacă ne ajung?

— Ți-am spus că nu-i posibil. Ele se împrăștie treptat prin cosmos, astfel că după un timp astronava nu mai are de ce să se teamă de ele.

— De ce nu mărim viteza?

— Ei, ei! făcu Cristina mirată. Ieri, alaltăieri te îngrozeai de viteza uriașă a astronavei și acum ceri să fie mărită. Nu e mult de cînd vorbeai altfel. În sfîrșit, începi să te mai acimatizezi cu viața de aici și să te încrezi mai mult în puterile astronavei. Viteza însă, Bob, nu cred că mai poate fi mărită. Ne-ar putea costa chiar viața. Cînd a fost proiectată astronava, am avut foarte mult de furcă cu echipa de consilieri. Ne-au spus că sîntem nebuni cînd i-am informat cu ce viteză se va putea zbura. Și nici nu le spuseseam întreg adevărul...

O clipă tăcură amîndoi. Ziaristul se gîndea neliniștit la primejdie.

Cristina de cînd aduse vorba de consilieri se întunecase puţin la faţă. După un timp, Bob rupse tăcerea.

— Am uitat să te întreb: ce fel de explozie naturală e asta de care fugim acum?

— Astrofizicienii o numesc *novă*. Ti spun așa fiindcă prin explozia spontană a unei stele se naște pentru un timp o nouă stea, mai mare decît prima. De multe ori, asemenea nove sînt de zeci și sute de mii de ori mai strălucitoare decît Soarele.

— Și nova asta nu poate fi observată acum?

— Vrei s-o vezi și tu? întrebă Cristina. N-o să te neliniștești?

— Ei, la naiba! Dacă se poate s-o văd, cum să nu vreau?!

— Vino, atunci. Să mergem în cabina de observații. E acolo și Arthur.

Cristina se ridică și se îndreptă spre ușă. Bob dădu s-o urmeze. În clipa aceea se auzi un semnal de alarmă în cabină.

— Ce e asta? întrebă Bob oprindu-se nedumerit pe loc.

Cristina nu mai avu cînd să-i răspundă. O forță uriașă îi izbi pe amîndoi de ușa cabinei. Sub povara greutății și a grozavei izbitori, ușa zbură în lături. Cristina și Bob zburară, unul după altul, afară din cabină și se ciocniră de peretele opus al culuarului astronavei...

13. UN SUNET DE SIRENĂ

Din cauza elasticității pereților interiori, Cristina și Bob, în urma teribilei izbitori, se aleseră doar cu o zdravănă amețală. Femeia își reveni cea dintîi. Cutremurul, care îi proiectase pe ușă și perete, încetase.

Sforîndu-se să se ridice, Cristina se văzu urcînd vertiginos și nu se mai opri decît după ce se izbi de tavan. Scoase atunci un strigăt de spaimă. Își dăduse seama că s-a petrecut un lucru groaznic. Nu știa încă ce anume. Deocamdată, un fapt era sigur: la etajul lor nu mai exista gravitate artificială.

Strigătul Cristinei îl trezi și pe Bob. Deschizînd ochii, o zări pe Cristina suspendată în aer, cu capul lingă tavan. Crezînd că visează, își închise ochii la loc. Cînd îi redeschise, Cristina tocmai se împingea ușor de tavan pentru a coborî.

— Vai de mine! Cum ai ajuns acolo, o întrebă el stupefiat, încercînd să se ridice.

Dar nu mai auzi răspunsul Cristinei, căci după o clipă se văzu și el pocnindu-se cu capul de tavan.

— Sfinte Bayon! urlă el. Ce s-a întîmplat?

Între timp, Cristina ajunsese jos și se prinsese de bara de susținere. Ziaristul își aminti că prin aventura aceasta mai trecuse o

dată. Și culmea! Tot pe culuarul acela. Ii mai veni inima la loc și coborî lângă Cristina.

— Ce-i asta? o întrebă el prinzîndu-se de bară.

— Nu pricep nici eu, răspunse femeia. S-o fi defectat instalația centrală a gravitației artificiale.

— Dar de ce ne-am izbit adineauri?

— Asta nu știu. Și-o fi schimbat astronava brusc direcția. Cred că asta trebuie să fie. Să stabilim legătura cu Arthur.

Ținîndu-se tot timpul de bară, Cristina ajunsese în cabina lui Bob. Deodată se opri înlemnită. Ziaristul o văzu pălînd:

— Ce ai?... Ți-e rău? o întrebă el îngrijorat.

— Vino repede, Bob! strigă ea. Nu mai întreba nimic. Vino!

Dintr-un salt, Bob ajunsese lângă Cristina. Oprindu-se lângă ea, la urechi îi ajunsese un sunet ascuțit, ca un șuierat strident de sirenă îndepărtată.

— Ce-i asta? Ce sirenă sună? întrebă Bob tulburat.

— Auzi și tu?!... Credeam că mă înșală auzul... Repede, Bob, costumele!

Auzind de costume, păli și el. De spaimă nici nu se mișcă din loc.

— Sfinte Bavon! Ce ni se întîmplă?

— Aerul țîșnește afară, Bob! îi strigă femeia cu fața îngălbenită de spaimă. Etajul final a fost spart de ceva, și aerul iese acum șuierînd și se pierde în vid. Repede, Bob, unde sînt costumele?

— Aici! strigă ziaristul ca electrizat.

Cristina smulse ușa dulapului în care se aflau costumele și-i întinse unul lui Bob.

— Puneți-l repede!

Luă un altul pentru ea și se îmbracă în grabă. Verifica tuburile de oxigen. Erau pline. Cel puțin, deocamdată, erau la adăpost de primejdia asfixiei. Costumele însă nu le mai permiteau să se înțeleagă decît prin semne sau prin radio. Se folosiră de ultimul mijloc.

— Ce facem acum? întrebă Bob zăpăcit.

— Incerc să stabilesc legătura cu Arthur prin televizor, răspunse Cristina răsucind comutatorul de deschidere.

Dar îl răsuci degeaba. Contactul nu se mai stabili. Speriată, făcu un gest de surprindere.

— Ce s-a întîmplat? îi strigă Bob prin radio.

— Televizorul nu mai funcționează!... Să vedem ce e cu restul astronavei.

După puțin timp se aflau amîndoi în cabina de comandă a etajului final. Cristina, cum ajunsese în fața tabloului de comandă, își aruncă ochii pe cadranele de control ale funcționării instalațiilor anexe ale etajului final.

— Ingrozitor! se auzi glasul ei în difuzorul de la urechea lui Bob. Sîntem izolați!

— Ceee?

— Etajul final se răcește! Toate instalațiile anexe au murit, răspuse Cristina cu glasul sufocat de spaimă.

— Să fugim atunci în restul astronavei! mai strigă ziaristul și încercă s-o ia la goană, uitind că dispăruse gravitatea.

Asta îl costă o izbitură serioasă de pragul de sus al ușii. Trase o înjurătură și coborî încet. Ținându-se de bară, ajunse la ușa ce dădea în coridorul de legătură cu restul astronavei. Apăsă butonul de deschidere. Ușa însă nu se clinti. În minte îi reveni întîmpierea cu Robert Brown.

— Mii de fulgere! scriși el. Alt criminal?

Cristina se afla în urma lui. Auzindu-l cu bombăne, nu se putu reține să nu suridă. Bob însă căuta de zor butoanele secrete, pe care învățase de la Arthur cum să le găsească. După ce le găsi, apăsă în grabă butonul albastru. Din nou eșec. Ușa rămase tot înghetată.

— Ce-i asta, Cristina? strigă el deznădăjduit.

— Bob, fii calm! răspuse Cristina, care își dăduse seama în ce situație gravă se aflau. Să vedem ce-i de făcut. Instalațiile electrice nu mai funcționează. Să rămînem liniștiți. Ceilalți ne vor veni în ajutor.

Ziaristul se mai potoli. Cristina se întoarse în sala de comandă a etajului. Își aminti că etajul final mai dispunea de o stație proprie de emisie radio. Puse în funcțiune instalația. Spre bucuria ei, observă că stația funcționează. Reglă emisia și încercă să stabilească legătura cu cabina de navigație. Nu-i răspuse nimeni. Ceva îi trecu prin gând.

Fiecare etaj dispunea și de un periscop cu ajutorul căruia se puteau observa celelalte etaje prin exterior. Apăsă butonul de ridicare a periscopului și privi în obiectivul aparatului.

La început crezu că periscopul e întors înspre coada astronavei căci nu se vedea decît un capăt al etajului final. Întoarse aparatul în direcția opusă. În aceeași clipă scoase un strigăt de groază. Prin aparat văzu doar celălalt capăt al etajului. Restul astronavei dispăruse fără urmă.

De astă dată, curajul Cristinei se spulberă. Oricît de vitează era ea, cînd văzu că restul astronavei nu mai există, simți că o părăsește orice urmă de putere. În fața ochilor văzu numai negru. Era imaginea hidoasă a cosmosului, ce-i apăru în clipa aceea în minte.

Bob intrase și el în cabina de comandă. O văzu pe Cristina că se clatină și e gata să se prăbușească. Cu o mîină se ținu de un scaun fix, cu cealaltă o prinse pe Cristina. De fapt, ziaristul își dădu seama îndată că femeia nu s-ar fi prăbușit în realitate, ci doar s-ar fi răsturnat și ar fi rămas așa, suspendată în aerul ce se mai afla în cabină.

— Ce este, Cristina? o întrebă el.

— Încearcă să stabilești legătura cu Arthur! îl îndemnă femeia cu vocea stînsă. Aparatul e în funcțiune și e reglat. Caută-i, încearcă, altfel sîntem pierduți!

Bob o lăsă să se sprijine de perete, iar el se apropie de microfonul stației de emisie. Dar cum vorbise Cristina ?

— De ce stai ? o auzi el pe Cristina.

— Cum să vorbesc ? Mă împiedică costumul.

— Ia firul ce atîrnă și leagă-l de antena costumului tău.

Ziaristul făcu întocmai.

— Vorbește acum ! îi strigă femeia. Cheamă-i ! Spune-le că nu mai putem ! Ah !... Strigă odată ! Nu mai e nici o clipă de pierdut !

— Arthur !... Arthur ! urlă Bob în microfonul de emisie al costumului său.

Ascultă cîteva secunde. Nu primi nici un răspuns.

— Nu răspunde nimeni !...

— Mai cheamă ! Spune-le că sîntem vii, dar nu mai putem rezista mult...

— Unde or fi de trebuie să-i chemăm atîta ! strigă Bob miniat.

Cristina își aminti atunci că Bob nu cunoaște situația.

— Sîntem singuri, Bob, numai cu etajul final ! Ai înțeles ? ! Singuri ! Fără ei — sîntem pierduți !...

Ziaristul întrezări într-o clipită toată tragedia lor. Orice întîrziere înseamnă un pas spre o moarte sigură, prin asfixie și înghețare. Se apucă cu desperare de butoanele și comutatoarele emițătorului. În același timp, Cristina simțea că oxigenul se împuținează. Incepuse s-o doară capul.

— Arthur !... Arthur !... Ne auziți ?... Răspundeți... Salvați-ne !... Sîntem vii, dar nu mai rezistăm !... Veniți !... Arthur ! Giulio !... Ajuutor ! striga Bob tot ce-i trecea prin mîntea lui înfierbîntată.

Deodată simți că-l cuprinde amețea. În aceeași clipă, în difuzorul costumului său auzi răsunînd o voce :

„Cristina !... Bob !... Venim !... Nu vă pierdeți cumpătul !... Aici e Giulio !...“

— Giulio ! repetă Bob fericit. Efortul și groaza îl măcinaseră însă într-atîta încît acum simțea că-l lasă și pe el puterile. Apucă să mai rostească :

— Cristina, ce faci ?... A răspuns Giulio !... Auzi ?...

Dar nu mai primi nici un răspuns. Ar fi vrut să mai spună ceva. O căldură îi încinse capul și-și pierdu cunoștința...

14. INTRE CIOCAN ȘI NICOVALA

Arthur se afla în sala de observație, cînd asistentul îl chemă urgent în cabina de navigație.

— De ce m-ai chemat ? întrebă profesorul intrînd.

— Privește ecranul de semnalizare ! răspunde Giulio.

Arthur se încrunță.

— Ce-o mai fi și asta ? Reglează telescoapele !

Asistentul puse repede la punct telescoapele-radio, și începu observarea.

— Vezi ceva? întrebă profesorul.

— Încă nimic!... Ah!...Uite, Arthur!

În aceeași clipă, astronava își schimbă ușor direcția.

— Ce e?

— Un corp se apropie de noi... La naiba!... Nu-i un singur corp... O ploaie de meteori... Arthur, virează spre dreapta.

Profesorul schimbă îndată direcția astronavei. Aceasta își îndreptă ușor corpul spre dreapta. Era a treia schimbare de direcție în mai puțin de o oră.

— Mai e ceva?

— Nu știu, Arthur, ce-o să fie. Am nimerit în ploaia asta și nu știu dacă o să scăpăm teferi. Până la ei mai avem vreo 20 de secunde. Lasă comanda automată. Centrul lor de greutate îl vom evita, dar nu știu cum se va sfârși aventura asta.

Profesorul și asistentul așteptau cu răsuflarea tăiată. Era o încercare grea pentru astronavă. O întoarcere bruscă i-ar fi ucis pe toți. De aceea, înfruntară orice risc. Astronava ar fi putut ușor evita un singur meteor, dar o adevărată ploaie era mult prea greu.

— Atențiune! strigă Giulio... Dreapta... Așa... Lasă acum iar comanda automată!...

Astronava mai evită cițiva bolizi cosmici. Zona periculoasă aproape trecuse. Deodată nava încercă să evite ciocnirea cu un bolid uriaș. Reuși. Însă, pe neașteptate, cînd bolidul se pierdea ca fulgerul în urma astronavei, se auzi un zgomot așurzitor. Astronava se cutremură din toate încheieturile. Profesorul și asistentul fură trînțiți pe jos, înainte de a mai putea face ceva. Totul dură doar o clipă.

Cel dintîi se ridică Arthur și își aruncă ochii pe panoul de verificare a interiorului astronavei.

— Giulio! strigă el... Tabloul!...

— Ce e? întrebă neliniștit asistentul în timp ce se ridica în picioare.

Atunci observă și el motivul care îl determinase pe Arthur să strige. Îl auzi pe profesor gemînd:

— Bob și Cristina!

Asistentul privea aiurit tabloul de verificare. Beculețele de control ale etajului final erau stinse.

— Periscopul! strigă Arthur.

Cînd își puse ochii pe oculare, simți că un cuțit îi străpunge inima.

— Am pierdut etajul final, Giulio! șuieră Arthur desperat.

Asistentul simți că i se urcă un nod în gît.

— Programul! mai strigă profesorul. Schimbă programul! electronic! Întoarce!

Asistentul se reculese și, cu febrilitate, schimbă programul de drum al astronavei. Butoanele, ceasurile de bord, comutatoarele și

beculețele tabloului de comandă păreau că au înnebunit sub manevra miinilor lui Giulio.

Astronava făcu un ocol uriaș și reveni pe vechea direcție de zbor.

— Incearcă să-i descoperi prin telescop, mai strigă profesorul în timp ce el căuta să-i anunțe pe Karl și Raymonde.

Nu mai era însă necesar s-o facă și pe asta. Doctorul tocmai deschise ușa cabinei și intră speriat și uimit, urmat de Raymonde. Aceasta era albă la față ca varul.

— Ce s-a-ntîmplat, Arthur? întrebă doctorul.

— Unde e Cristina? se interesă, la rîndul ei, Raymonde întorcîndu-se spre profesor.

— Asta aș vrea să știu și eu, răspunse acesta negru la față.

— Ce vrei să spui?!

În clipa aceea se auzi vocea lui Giulio:

— I-am găsit! Depărtarea — 35 de minute!... Ingrozitor! Se îndreaptă tocmai în direcția torentului cosmic!

Karl și Raymonde rămaseră năucii.

— Pe cine ați găsit? întrebă doctorul tot mai intrigat. Unde sînt Bob și Cristina?

În același timp se auzi răsunînd în laborator, din difuzorul stației radio, o voce deznădăjduită. Era Bob.

Raymonde nu se mai abținu:

— Dar spuneți-ne odată: ce s-a întîmplat? De unde cer ajutor?

— Arthur, ce facem? strigă asistentul pîlînd. Să mergem împotriva fluxului?

— Ai înnebunit? i-o tăie profesorul infuriat. Vrei să-i lăsăm la voia întîmplării ca să ne putem noi salva pielea?

— N-am spus asta! răspunse asistentul încrunțat. Mă gîndeam să executăm o manevră de ocolire.

— Ce manevră?! Înainte! N-o să pierim din cîteva doze în plus de radiații. Anunță-i că sosim!

Profesorul răsuci o rozetă de comandă.

— Arthur?! strigă asistentul, înlemnit de spaimă. Ce faci?

— Mai accelerez puțin... Să ajungem la timp...

Asistentul privi indicatorul de intrare în funcțiune a motoarelor etajului al doilea. Vitezometrul indica tot vechea viteză. După un timp, acul indicator se săltă pe cifra vecină. Asta însemna 160.000 km/s. Giulio se prinse cu miinile de cap.

— Ce faci?! strigă el exasperat. Explodăm!

Doctorul era îngrozit. Numai Raymonde, din fericire, încă nu pricepuse totul.

— N-ai teamă, Giulio! făcu Arthur liniștitor. Așa sînt aventurile. Pentru a salva două vieți... Merită!

★

Astronava străpungea cosmosul într-o goană sălbatică, apropiindu-se de fostul ei etaj final, care o luase razna, în direcția de unde venea fluxul ucigător.

- Radiațiile? întrebă profesorul.
- Au crescut de trei ori, răspunse Giulio.
- Depărtarea?
- Trei minute!

Raymonde și soțul ei se așezară pe cite un scaun. Se lămuriseră, în sfârșit, despre catastrofa teribilă care încercase astronava. Lovită de un meteor rătăcitor, astronava își pierduse etajul final. Probabil că meteorul lovise doar legăturile dintre etaj și restul astronavei, altfel nu se putea explica faptul că Bob și Cristina mai erau încă în viață.

— Nu răspunde nimeni! spuse deodată asistentul necăjit. Pe semne și-au pierdut cunoștința.

— S-o fi spart învelișul, adăugă profesorul, și au rămas fără aer. Să-și fi pus cel puțin costumele pentru a nu îngheța! Doctore, du-te și pregătește-ți trusa. Va fi necesară intervenția ta.

Doctorul ieși. Raymonde aștepta cu sufletul la gură să vadă ce s-a întâmplat cu Bob și Cristina.

— Sintem aproape de etaj, anunță Giulio. Viteza lui s-a micșorat. Șocul trebuie să fi fost teribil... Redu viteza, Arthur!

După citeva minute, acele vitezometrului ajunseră în dreptul indicației 1,45. Asta însemna că astronava își redusese viteza pînă la 145.000 km/s. În aceeași clipă, astronava ajunse în dreptul fostului ei etaj final.

— La cabina de salvare! strigă profesorul.

Părăsirea în grabă cabina de navigație, și în scurtă vreme erau îmbrăcați în costumele speciale de astronaut. Înainte de a intra în cabina de salvare, ajunseră într-o antecabină. Rolul acesteia era de a feri interiorul astronavei de un contact direct cu cosmosul atunci cînd cabina de salvare ar fi fost deschisă.

Profesorul apăsă un buton, și ușa cabinei se deschise. În interior se aflau numai aparate și panouri de comandă. După ce ușa se închise ermetic la loc în urma lor, profesorul se adresă celorlalți prin radioul costumului:

— Să lucrați cu atenție și în timpul cel mai scurt. Giulio, comandă deschiderea!

După ce asistentul manevră mecanismele automate de deschidere a ușii de salvare, o parte din învelișul astronavei începu să alunece în urmă. Astronauții se feriră din calea vijeliei aerului care ieșea din cabină și se pierdea în golul sinistru.

După ce cabina se goli, Arthur se apropie de ușă și se aplecă în afară. O clipă, nesfîrșitul întunecat ce i se deschise în față îl înfioră.

— Proiectoarele externe! comandă el.

Sub apăsarea degetelor lui Giulio, butoanele de comandă făcură contactele și în exterior se aprinseră un grup de reflectoare.

O privesc deosebită le apără în față. Datorită lipsei de aer, ra-

zele de lumină nu se puteau vedea decît atunci cînd erau reflectate de corpul fostului etaj final. Epava se găsea ceva mai înainte decît uşa cabinei de salvare, continuîndu-şi drumul în virtutea inerţiei.

— Măreşte puţin viteza! comandă profesorul.

Asistentul execută şi comanda aceasta. Uşor, aproape pe nesimţite, astronava ajunsese cu uşa cabinei de salvare în dreptul capului fostului etaj final. Se vedeau acum clar rupturile legăturilor. Nimic, în rest, nu mai fusese atins. Probabil, numai bolizi mai uşori reuşiseră să spargă pe undeva învelişul etajului şi numai de aceea Bob şi Cristina se treziseră fără aer.

Arthur îi ceru asistentului să comande scoaterea lanţurilor de remorcare. Trebuia ca etajul să fie reţinut de corpul astronavei pentru ca salvarea să poată începe neîntirziat.

Lanţurile de remorcare, purtate pe braţe puternice din plastic special, începură să se desfăşoare, ieşind în exterior.

Suspendat în golul cosmic, desprins de corpul astronavei şi agăţat cu o mîna de fostul etaj final, Arthur prinse cu cealaltă mîna capătul lanţului şi îl fixă într-o ureche de remorcare în partea stîngă a uşii epavei. Apoi apucă şi celălalt lanţ şi îl fixă într-o ureche în partea dreaptă a uşii. Cînd fu gata, se săltă din nou în cabina de salvare şi comandă :

— Trage lanţul din dreapta!

Rotorul începu să se desfăşoare, şi lanţul din dreapta se retrase încet în astronavă. Fostul etaj final se lipi întii de navă, apoi prinse a se roti pînă ce se aşază perpendicular pe direcţia de zbor. Astfel uşa cabinei de salvare se găsi faţă în faţă cu uşa de intrare în epavă.

În clipa aceea, Arthur sări lîngă uşa epavei şi încercă să pună mîna pe clanţă. Rămase surprins : clanţa fusese pe jumătate ruptă de vreun meteor cosmic.

Încercă să împingă uşa, dar se pomeni zburînd înapoi şi prins de braţele doctorului. În febra lucrului uitase că gravitatea nu mai acţiona în exterior.

Reveni la uşă şi căută, pentru a nu rămîne în gol, să se sprijine cu o mîna de lanţ, iar cu cealaltă împinse, fără mişcări bruşte, uşa epavei. Nici acum aceasta nu cedă. Căută atunci butoanele secrete. Şi pe ele apăsă însă în zadar : lipsa curentului electric în etajul desprins făcea imposibilă deschiderea prin comandă a uşii. Aceasta rămase tot înţepenită.

— Arthur, se auzi profesorul chemat în difuzorul costumului. În etaj trebuie să se mai alle aer, care apasă prin presiunea lui asupra uşii.

— Cred că ai dreptate, răspunse Arthur gîfîind.

— Să crăpăm puţin uşa, propuse doctorul.

Profesorul căuta ceva din ochi.

— Ce cauţi? întrebă asistentul.

— Ciocanul pneumatic!...

Giulio se ridică și deschise o ladă din care scoase un ciocan pneumatic, al cărui cablu de comandă îl adaptă la o priză specială. Arthur apucă ciocanul și se îndreptă din nou, peste golul cosmic, spre ușa epavei, mergînd pe lanțurile de remorcare.

— Voi sprijiniți-mă din spate, le strigă el prin radio.

Doctorul și Giulio înaintară și ei peste hăul fără fund cu cîte o mină agățîndu-se de lanțuri, iar mîinile rămase libere și le împreunară, sprijinindu-l din spate pe profesor. Acesta se prinse mai bine și apoi puse în funcțiune ciocanul, pe care îl apropie de pragul de jos al ușii epavei.

— Atențiune! strigă el.

Giulio și Karl își încordară puterile. Arthur apăsă cu virful ciocanului pneumatic partea de jos a ușii. Forța ciocanului îi împinse pe toți înapoi, dar ușa tot nu cedă.

— Încă o dată! șuieră în difuzor vocea profesorului.

O nouă opintea. Ciocanul bătu din nou cu putere în ușă. De astă dată, ușa se crăpă, și aerul ce mai rămăsese în etaj se scurse în afară cu viteza sunetului¹.

Arthur întinse ciocanul asistentului și se apropie din nou de ușa epavei. Apăsă pe restul de clanță, și ușa se deschise larg, căci nu mai exista aerul care să preseze dinăuntru în afară.

Doctorul și Giulio erau extenuați mai mult de emoție. Profesorul intră ca o vijelie în epavă, cu lanterna specială în mînă.

Cristina și Bob fură găsiți în sala de comandă a etajului așa cum îi prinsese amețeala cînd oxigenul începuse să se termine. Ziaristul mai ținea încă o mînă pe butonul aparatului de emisie.

— Karl! răcni profesorul. Să-i ducem repede de aici! Să nu se fi întîmplat vreo nenorocire!

Ii transportară în grabă pînă în cabina de salvare. Pentru a-i putea duce în aeronavă, trebuiau să închidă ușa cabinei, care da în cosmos. În clipa cînd tocmai apăsa pe butonul de închidere a ușii exterioare, profesorul observă că un beculeț roșu, la panoul de comandă, se aprindea și se stingea regulat.

— Giulio! strigă profesorul. Alarma!

Privirile asistentului se îndreptară spre beculeț.

— Du-te repede și schimbă programul de zbor! îl îndemnă Arthur. Am și uitat de flux. Noi zburăm în întîmpinarea lui, iar astronava se poate prăpădi.

Giulio nu mai așteptă o altă invitație. Se pierdu îndată în interiorul astronavei. În curînd, astronava prinse a-și schimba direcția de zbor și, după ce execută un ocol complet, își îndreptă trupul uriaș într-o direcție contrară celei precedente, îndepărtîndu-se de zona periculoasă a fluxului de raze și corpuri ucigătoare.

Între timp, Bob și Cristina fură transportați în cabina infirmeriei, și doctorul le dădu primul ajutor...

¹ Ieșind dintr-un vas închis în vidul exterior, gazele se propagă cu viteza sunetului (N. A.).

15. DUPĂ FURTUNA

Profesorul se întoarse în cabina de salvare și de acolo îi transmite prin radio asistentului :

— Desprindem etajul și-l lansăm ! N-are nici un rost să cărăm o epavă după noi.

— Ce trebuie să fac ? se auzi vocea lui Giulio.

— Așteaptă o clipă. Redu mai întâi viteza pînă la 100.000 km/s.

Trecu mai bine de un ceas, cînd asistentul anunță că s-a atins viteza dorită. În clipa aceea, profesorul se apropie de o masă de comandă și manevră niște butoane. Comandă din nou deschiderea ușii exterioare. Aerul din cabină țîșni iarăși în afară. Lanțurile, la comanda lui Arthur, se slăbiră, și profesorul se apropie de urechile de fixare. După ce desprinse lanțurile, reveni la masa de comandă și apăsă pe butonul de înfășurare a lanțurilor. Cînd totul se termină, mai privi o dată fostul etaj final. Avu o strîngere de inimă, căci se despărțea de o parte din munca lui, și asta aproape îl durea. Cosmosul îl lovise fără milă.

Se reculese și-și adună toată voința pentru a putea să dea comanda prin radio :

— Giulio... Accelerează !

Astronava începu, curînd, să lase în urmă fostul ei etaj final. Profesorul mai privi o dată înapoi, după care transmite :

— Deoarece etajul nu mai e decît o epavă, nu trebuie să ne pară rău. Se va îndrepta încet spre sistemul solar. Cine știe, odată s-ar putea să-l mai revedem. Acum să-i spunem rămas bun și să revenim la viteza inițială.

Se retrase în cabină și, după ce mai privi o dată în afară, stîNSE reflectoarele externe. Apoi apăsă butonul de închidere și învelișul astronavei se refăcu la loc. Părea că nimic nu se întîmplase.

Dar sufletul profesorului era măcinat totuși de durerea pierderii și de neliniștea ce i-o provoca starea Cristinei. Se grăbi să ajungă cît mai repede la cabina infirmeriei...

*

Cu ajutorul prețios al lui Karl, la cîteva ceasuri după catastrofă, Cristina și Bob fură din nou pe picioare. Li se povesti întreaga întîmplare.

Cristina era foarte abătută. În cosmos, spunea ea, orice lucru pe care îl pierzi poate însemna prima biruință a forțelor oarbe din natură asupra ta. Profesorul o mai liniști, arătîndu-i că moțcările celui de-al doilea etaj final erau tot atît de bune ca și primele și că, în rest, astronava nu suferise nici o avarie. După un timp, Cristina își mai reveni în fire.

Ziaristul, în schimb, cînd auzi ce s-a petrecut, sări ca ars :

— Sfinte Bavon ! Mi-ați salvat jurnalul ? întrebă el cu desperare,

— Care jurnal? se interesă Giulio mirat.

— Pe toți dracii!... Voi mi-ați lăsat jurnalul să se prăpădească! Incepu să se tinguie el.

Profesorul îl privi nedumerit. Afla abia acum că ziaristul nu se lăsase nici o clipă de meserie. Căutară să-l consoleze. Raymonde îi puse o mână pe umăr:

— Ei, Bob, lasă tinguiala! Doar n-ai pierdut o avere...

— Ce spui? O avere?! Află că însemnările mele erau toată ave-rea de care dispuneam. Ce-o să mai prezint eu redacției?! Pe mine?

— Parcă ai fi un copil! îl muștră Arthur. Ai o memorie atât de slabă, încât n-o să-ți poți reface niște însemnări? În loc să fii mulțumit că viața, ceea ce e mai presus de toate însemnările tale, ți-a fost salvată, tu plingi niște hîrtii.

— Uite, Bob, făcu și Giulio. Am să-ți ajut ca să-ți refaci jurnalul. Haide, în numele prieteniei noastre, fii iarăși Bob cel vesel. Cred că ai acum ocazia să scrii un material teribil. Mai ales în urma aventurii pe care ai trăit-o. Ce zici?

— Voi o luați foarte ușor! răspunse Bob, de astă dată mai puțin supărat. V-aș vedea eu pe voi prezentându-vă în fața lui Barthelet cu mina goală sau cu niște baliverne trase de păr.

O vreme, nimeni nu mai spuse nimic. Intr-un târziu, profesorul îi făcu un semn lui Giulio. Acesta rupse tăcerea, întorcându-se spre Bob:

— Dragul meu, vorbești mereu de redacție, ca și cum mâine te-ai duce să-l vezi pe acel Barthelet. În definitiv, cât timp crezi că a trecut de la decolare?

— Știu eu?! răspunse Bob surprins. N-ați vrut să-mi spuneți niciodată. Cred că nu mai mult de șapte sau opt luni.

— Ai spus șapte sau opt luni, adăugă asistentul înveselit. Ei bine, să zicem că-i așa. Pînă la Pămînt ne-ar trebui încă pe atît. În total ar fi peste un an. Crezi că o redacție din țara noastră îți va fi ținut postul liber... și te va aștepta, la năsfirșit, cu brațele deschise?...

Ziaristul nu răspunse. În gînd însă îi dădu dreptate asistentului.

— Și încă ceva, continuă Giulio. Asta, ca încheiere la întrunirea noastră de azi. Ce-ai spune dacă timpul presupus de tine ar fi mult mai mare?

De astă dată, Bob nu mai răbdă și întrebă nedumerit:

— Ei! Doar n-am stat leșinat în epavă ani de zile?!

— Nu, nu, n-a spus nimeni asta, fu răspunsul asistentului, bucurîndu-se că Bob își uită necazul. Spuneam, continuă el, că timpui ce s-a scurs pe Pămînt, în vreme ce noi zburam, ar putea să fie altul decît cel de pe astronavă!

Lui Bob ideea aceasta i se păru cam stranie:

— Nu vrei să fii mai puțin enigmatic? întrebă el intrigat.

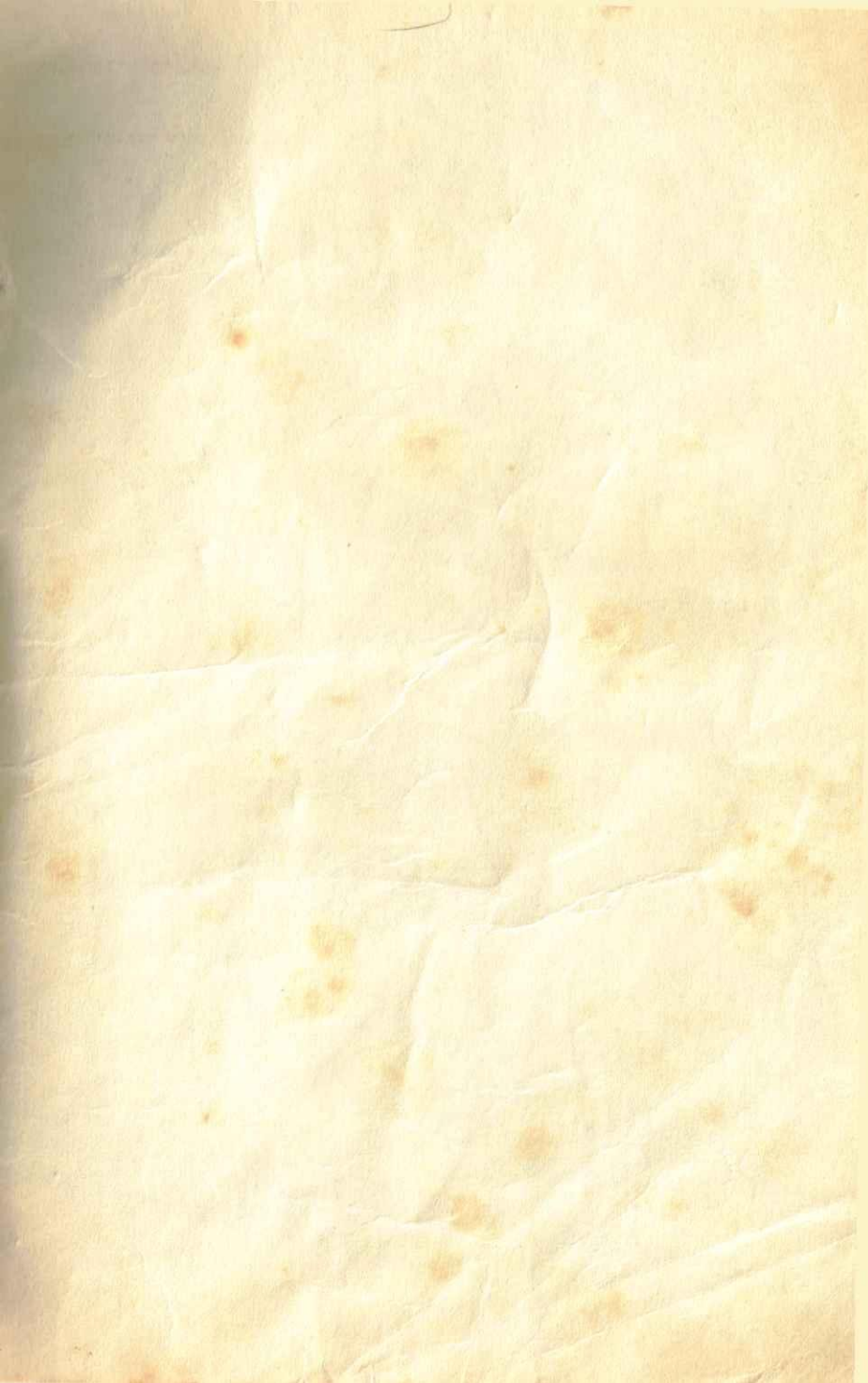
— Astăzi nu! Ai trecut doar prin atîtea! Poate însă miine, Bob.

Ziaristul ieși împreună cu tovarășii săi de drum. În timpul mesei se încinse o discuție al cărei subiect era cu totul altul. De la o vreme veselia puse stăpînire pe toți.

Astfel, ziua aceea dramatică se încheie cu bine. Numai Bob, cînd ajunse în cabina sa, își aminti de cuvintele lui Giulio. „Ce-o fi vrînd să zică?” — se întrebă el în gînd.

Complet nedumerit, se pregăti de culcare. Își luă o carte și se trînti pe pat. Nu trecu mult și adormi cu cartea pe nas și cu lumina aprinsă...

(Continuare în nr. viitor)

ATENȚIUNE!
SE EXTRAG

9 NUMERE
PENTRU PREMIILE
OBISNUITE

3 NUMERE
PENTRU PREMIILE
SUPPLEMENTARE Z^{SI}X

LA FIECARE TRAGERE

LOTO

Central

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU